TAJNÉ CESTY

PETRA MÓRI STRAČIAKOVÁ

MARENČIN PT

PT

Petra Móri Stračiaková

tajné cesty

MARENČIN PT

Napísanie diela podporil z verejných zdrojov formou štipendia Fond na podporu umenia.

fond
na podporu
umenia

Copyright © Petra Móri Stračiaková, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Weronika Fleszar
Layout © Marta Blehová
1111. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1431-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1432-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1433-5 (ePub)

31. december 2025, 18:30

Toto bude najdlhšia noc môjho života, hovorím si a sadám za volant starej Mazdy. Sú štyri stupne pod nulou, no kúrenie nechám vypnuté. Rozopnem si bundu. Chlad sa mi zahryzne do tela a na chvíľu ma upokojí.

Do držiaka na ventilácii vložím mobil a skontrolujem Facebook. Stále nič. Tori nebola online už deväť hodín. Hrudník mi zovrie dusivá vlna úzkosti. Vytočím jej číslo, dnes už asi osemdesiaty raz. „Volaný účastník je dočasne nedostupný," mechanicky mi vysvetľuje hlasová nahrávka. *Dočasne.* Prosím, nech je to pravda.

Prosím, nech je v poriadku.

Pár minút civiem na jej profilovú fotku, takmer ani nežmurkám. Tori na nej stojí chrbtom k objektívu, strapatý plavý vrkoč jej splýva po čiernom kabáte skoro až do polovice chrbta. Opiera sa o hrdzavé zábradlie Prístavného mosta a pľuje do Dunaja. Na chvíľu sa s ňou znova ocitnem v tom šedom novoročnom ráne pred dvoma rokmi. Mesto už spalo, no vo vzduchu bolo ešte stále cítiť síru. Na ceste ležali prázdne fľaše a vybúchané petardy.

Takmer vidím, ako sa fotka pred mojimi očami hýbe. Hypnotizujem jej zátylok a zdá sa mi, že keď vydržím ešte minútku, určite sa na mňa otočí. Pľuvanec dopadne do rieky, Tori sa sklamane uškrnie a povie: „Dúfala som, že to bude trvať dlhšie."

Čím viac sa na fotku sústredím, tým rýchlejšie sa predo mnou spomienka rozplýva, mizne v neurčitej hmle, až mi napokon na jazyku zostane len nepríjemná pachuť ako po pokazenom mlieku. S vypätím všetkých síl sa odtrhnem od Facebooku, namiesto neho otvorím aplikáciu pizzérie Ursa a pripojím sa na vnútorný okruh pre kuriérov. Chcem zobrať šichtu. Potrebujem sa niečím zamestnať, ak na Tori aspoň na chvíľu neprestanem myslieť, praskne mi hlava.

„Číslo šesť?" osloví ma Aida z dispečingu. V sprievode jej rozvážneho, hlbokého hlasu som v bratislavských uličkách najazdila tisíce kilometrov. Nikdy som ju nevidela naživo a na sociálnych sieťach nemá žiadne fotky, no predstavujem si ju ako veľkého pokojného bernardína. Keď raz za čas predsa len zabreše, všetci hneď stoja v pozore.

„Číslo šesť? Si tam?" zabručí Aida netrpezlivo a – *sŕŕŕŕŕŕŕk* – pokračuje ťahavým chlípaním nápoja, pravdepodobne Fanty, ktoré znie, akoby namiesto slamky použila trubicu od vysávača.

„Ahoj," poviem konečne, len aby som ten príšerný zvuk zastavila.

„Dnes máš mať voľno. Nechcela si ísť s Viki niekde na chatu?"

Zostanem ticho. Nechce sa mi nič vysvetľovať. Navyše to slovo, *Viki*, mi nepríjemne zarezonuje v ušiach. Tori neznáša, keď jej niekto hovorí *Viktória* alebo *Viki* – tak ju volala matka, s ktorou nechce mať nič spoločné, tobôž nie také víťazoslávne meno.

Aida čaká, či zo mňa predsa len niečo nevypadne, ale po pár sekundách ju to prestane baviť a začne si ťukať do počítača. „No." Tleskne, keď si spomenie, že ešte stále visím na druhej strane linky. „Silvester aj Nový rok zobrala Dvojka. Nič pre teba nemám... svieti mi tu jedna objednávka."

Neprekvapí ma to. Zákazníkov je v poslednom čase málo, firma zomiera a Dario – majiteľ Ursy a Aidin otec – to nechce vidieť. Pizza už nikoho nezaujíma, fičí Vietnam a Thajsko. „Tradizione, ragazza!" okríkne ma s falošným talianskym prízvukom vždy, keď sa mu snažím vysvetliť, že by sa mal naučiť variť tom yumku a bún bò nam bô.

„Číslo šesť, čo ešte chceš?" unavene pokračuje Aida. Poznám ju už dosť dlho na to, aby som z tónu jej hlasu vedela odčítať, že nevie, ako sa ma zbaviť. Stačí vydržať už len chvíľu a určite povolí. „Ak potrebuješ peniaze, tak..."

„Nepotrebujem peniaze."

„Tak choď domov."

„Nemôžem ísť domov."

„Prečo?"

„Niečo..." hlas sa mi v polovici vety zlomí. „Potre-

bujem niečo robiť, dobre? Môžeš mi, prosím, *prosím,* niečo dať?"

Aida sa zhlboka, porazenecky nadýchne a vydá zo seba to najdlhšie „Uuuuuuuf" na svete. Počítam – trvá neuveriteľných jedenásť sekúnd, no na ich konci ma čaká víťazstvo.

„Príď po to. Dvojke poviem, že objednávku zrušili."

„Ďakujem."

„Zadarmo to nebude."

O pätnásť minút už na sedadle spolujazdca veziem večeru pre Aidu: dve tom yumky, osem mäkkučkých bao bunov, štyridsať buchtičiek mochi, dva energeťáky a veľké balenie Fanty. Na semaforoch pri Poluse mi partia asi dvanásťročných deciek hádže pred auto petardy a reve: „Šťastný nový rok!" Otvorím okno, aby som na nich navrieskala, veď do polnoci zostáva ešte päť hodín. Pri pohľade na jedného z nich sa zarazím, má na sebe oblečenú lesklú modrú bundu s logom Supermana.

Spomeniem si na Tori. Deň pred Vianocami, keď bolo ešte všetko v poriadku, balila darček pre svoju sestru. Staré vydanie komiksu o Supermanovi držala v rukách opatrne ako svätý grál a vysvetľovala mi, že v tejto verzii dokázal cestovať v čase. „Mohol čokoľvek posrať, stačilo skočiť o pár dní naspäť a bum – všetko bolo zase v poriadku." Lenže vďaka tomu bol neporaziteľný, a tak ho neskôr autori o túto schopnosť obrali.

„Ale... prečo?" nechápala som.

„Aby bol slabší. Viac ako človek."

Civiem na chlapca v modrej bunde a uvažujem, či Superman, ktorý vedel vracať čas, niekedy oslavoval Nový rok. Nevšimnem si, že na semafore už naskočila zelená, a z myšlienok ma vytrhne až trúbenie auta za mojím chrbtom. Biele Volvo ma predbehne, dôchodkyňa na sedadle spolujazdca mi ukáže prostredník, ja ukážem prostredník deťom a svet je opäť v rovnováhe.

Keď konečne pridám plyn, plasty v Hrkálke – tak mojej Mazde hovorí Tori – sa divoko rozvibrujú, akoby sa išla už-už rozpadnúť. Odbočím na Riazanskú a miniem pár blokov šedých bytoviek, za ktorými ma privíta veľká neónová medvedica s pizzou v bruchu. Polovica trojuholníkov už dávno nesvieti a zvieraťu zostalo len jedno oko, no Dario za opravu cedule vytrvalo odmieta zaplatiť.

Keby sa dozvedel, že jeho dcérka po večeroch vyjedá konkurenciu, odrezal by jej hlavu krájačom na pizzu a mňa by namlel do bolonskej omáčky. Musím postupovať opatrne. Hrkálku odstavím pár metrov od Ursy – tak, aby ma cez okno nebolo vidieť – a zo sedadla spolujazdca pozbieram igelitové tašky plné ázijského jedla. Po bočnom schodisku sa potichu vykradnem na druhé poschodie a zaklopem na dvere bytu hneď vedľa pokazeného výťahu.

„Vaša donáška, slečna Čonková," zaspievam.

„Ďakujem, Číslo šesť. Nechaj to pred dverami." Ige-

litky položím na podozrivo čistú rohožku a spod dverí sa vysúkajú dve päťdesiateurovky. „Zvyšok si nechaj."

„Mhm, dík," zamumlem. Jedlo stálo stojeden eur a tridsať centov, no dnes sa mi o pár drobných naťahovať nechce. „A osobne mi neprídeš poďakovať?"

„Nezaslúžiš si," odpáli ma. Toto je naša hra: ja predstieram, že ju chcem vidieť, a ona predstiera, že zo svojho bytu vychádza von.

Keď som v Urse pred piatimi rokmi začala pracovať ako kuriérka, Aida ma požiadala, aby som jej priviezla štyri cheeseburgery a osem veľkých porcií hranoliek. Vtedy, prvýkrát, som si myslela, že má doma párty. Asi po mesiaci, počas ktorého som jej doručila niekoľko trojitých porcií raňajok, mi konečne došlo, že všetko to jedlo je pre ňu.

Medzi kuriérmi sa šepká, že Aida je veľká. Taká veľká, že by sa von z bytu nedostala, ani keby chcela. Mám o ňu strach. Niekedy si predstavujem, že jej zlyhá srdce alebo obličky a zomrie tam celkom sama, len s dispečerskými slúchadlami na hlave. Hasiči ju cez dvere von nedostanú, a tak budú musieť vybúrať vonkajší múr. Bojím sa, že jedného dňa zaparkujem pred Ursou a namiesto cedule s medvedicou ma privíta len tá veľká zívajúca diera v stene.

„Tak čau," zakričím Aide cez dvere a ponáhľam sa naspäť dolu po schodoch. Objednávka, ktorú som si od nej vyprosíkala, by mala byť už dobrých pár minút

pripravená na odvoz. Vykradnem sa von, Hrkálku preparkujem rovno pred budovu a cez uvŕzgané dvere, z ktorých sa odlupuje červená farba, vojdem do Ursy.

Podnik je maličký a, tak ako vždy, prázdny. Staré drevené stoličky ležia hore nohami na okrúhlych stoloch s potrhanými kockovanými obrusmi a z vyblednutého plagátu za barom na mňa mávajú mladé Talianky v plavkách. Bibione 1994.

Dario vždy prízvukuje, že toto nie je žiadna *trattoria*, toto je *ristorante*. Neviem, čo to znamená, no v neónových svetlách na strope ležia stovky zdochnutých múch a z kuchyne na mňa reve rádio, čo teda, podľa môjho názoru, určite nie je *ristorante* ani žiadne iné slovo, ktoré sa používa v súvislosti s talianskou gastronómiou.

Keď zatlačím na drevené lietacie dvere a vstúpim do kuchyne, ovalí ma hlas Majka Spirita. Dario stojí za nerezovým pultom, vrtí bokmi a korytnačím tempom ukladá šunku na pizzové cesto pred sebou.

„Ahoj," skúsim pozdraviť, ale hudba je pustená tak nahlas, že by som rovnako dobre mohla len naprázdno otvárať ústa.

„Dario. DARIO!"

Nič.

Prejdem teda na druhú stranu kuchyne a s dôrazným *klik* vypnem rádio, aby som na seba upútala pozornosť. V miestnosti sa rozhostí ticho.

„Ciao, ragazza!" otočí sa na mňa vysmiaty Dario v naškrobenej bielej košeli a zamúčenej zástere. Bradu

a rednúce brčkavé háro má čierne ako smola. Medzi vráskami na jeho vysokom čele si všimnem fľak od farby na vlasy.

„Dnes som ťa tu nečakal."

„Ani ja," poviem potichu, ale on si môj pohrebný tón nevšíma. „Ešte to nie je hotové? Budeme meškať," začnem do neho dorážať, keď si všimnem, že stôl, na ktorý zvykne ukladať hotové objednávky, je prázdny.

Dario namiesto odpovede ledabolo mávne rukou do vzduchu. Sladká voda z konzervy stečie po jeho husto ochlpenom predlaktí a zaváraný ananás mu vypadne spomedzi prstov rovno na lepkavú dlážku. Bez zaváhania ho zdvihne a položí do stredu pizzového cesta.

„Ty sa vždy ponáhľaš, ragazza. Kľud. Nie sme na úteku."

„Nedostanem dýško."

„To by si aj tak nedostala."

„Už si od nás nikdy nič neobjednajú."

„Objednajú," záhadne sa usmeje. Ten výraz sa mi nepáči, mám z neho zlé tušenie. Nazriem do pecí – hnedne v nich ďalšia ananásová pizza a dve quatro staggioni.

„Odkedy máme v menu havajskú pizzu?"

„Nemáme," povie a opäť sa uškrnie, ostýchavo ako školák, ktorý mi nechce prezradiť, do koho sa zamiloval. Pohľad mi padne na farebné lístky s objednávkami, ktoré visia na nerezovej lište nad pultom. Čítam Dariov hrdý, úhľadný rukopis: Havajský špeciál, Havajský špeciál 4x a Havajský špeciál 2x.

Niečo nie je v poriadku. Havajskú pizzu vymyslel kanadský kuchár a možnosť, že by ju Dario piekol v rámci svojej lásky k tradíciám a remeslu jednoducho neexistuje. Miluje klasické jedlá, ktoré mu pripomínajú jeho, ako to nazýva, „stredomorské dedičstvo", hoci v skutočnosti má omnoho menej južanských génov, ako sa môže zdať.

Aida mi kedysi prezradila, že jej ovdovená prastará mama, slovenská Rómka, si počas druhej svetovej vojny uletela s talianskym vojakom, ktorého krstné meno bolo Dario. Plameň krátkej, no intenzívnej lásky nevyhasol ani po jeho odchode, a tak, keď sa o deväť mesiacov narodil kučeravý chlapček so širokým úsmevom, pomenovala ho po tatovi. Odvtedy sa každý prvorodený muž v rodine volá rovnako.

Aidina prababička to určite myslela dobre, svojim potomkom však značne skomplikovala život. Počas divokých deväťdesiatych rokov dostali stovky novovzniknutých firiem životopis, ktorý letel rovno do koša. V záhlaví mal totiž meno: Dario Čonka. Keby sa volal Jozef alebo Miloš, možno by ho pozvali aspoň na jeden či dva pohovory. Lenže jeho rómsko-talianske korene boli pre mladých dravých kapitalistov jednoducho príliš. Príliš tmavé.

Dario mal v tej dobe manželku a dieťa na ceste, a tak sa s nedostatkom príjmov vysporiadal svojsky – naučil sa variť pervitín.

Neskôr si ale predsa len splnil sen a za našetrené peniaze otvoril pizzériu. Ursa sa držala na výslní brati-

slavského gastra dobrých desať rokov. Lenže chute sa postupne zmenili. Dnes chcú všetci sushi, udon, pad thai a hocičo s kokosovým mliekom alebo surovou rybou. Ideálne bez lepku a vegánske. Ako zvíťaziť na trhu, ktorý sa neustále vyvíja? Jednoducho: treba staviť na chute, ktoré sa nemenia.

Pervitín, ten chcú ľudia stále.

Toto všetko mi beží hlavou, kým sledujem, ako sa Dario patlá s ďalšou konzervou nakladaného ananásu. „Va bene!" zhúkne na mňa radostne, keď z pece vytiahne dve quattro stagioni a vrazí ich do zeleno-červenej termotašky.

„Super. Budem meškať iba pol hodiny."

„Dnes máme na programe lepšie veci."

Nechcem vedieť nič o *lepších veciach*, ktoré má na programe. Termotašku si mlčky prehodím cez rameno a otočím sa na odchod.

„Hej!"

„Čo je?"

„Nie si zvedavá?"

„Nie."

„Kedysi s tebou bývala sranda, ragazza," konštatuje s úškľabkom Dario a ja sa pokúšam rozpamätať, či táto mýtická doba, *keď so mnou bola sranda*, naozaj existovala. Prikláňam sa k názoru, že nie. Jedine ak by myslel tie tri roky, počas ktorých som spolu s pizzou rozvážala fet. Teraz sú moje ruky čisté a tak to aj zostane.

Teda, takmer čisté.

Zaleje ma pot. Pred očami sa mi opito roztancuje spomienka na drobné prsty s matne čiernymi nechtami. Znova vidím, ako sa zatvárajú tenké laminátové dvere pokryté samolepkami, do nosa mi udrie pach moču a v ušiach počujem burácajúce plechové techno. Do toho mi zachrípnutý ženský hlas šepká: „Nikomu to nepoviem."

Snažím sa koncentrovať, spomienku odháňam, no ona sa neustále vracia ako dotieravá mucha. Keď sa mi po chvíli konečne podarí zaostriť späť na Daria, vidím, že priateľský výraz na jeho tvári stvrdol a podozrievavo si premeriava cícerok potu, ktorý mi steká po čele.

„Si čistá?"

„Čo?"

„Pýtam sa ťa, či si fetovala."

Pokrútim hlavou. Dariovi to ale nestačí. Pristúpi bližšie a začne si prezerať moje zreničky. Páchne divnou zmesou paradajkového základu, chemikálií a Huga Bossa.

„Pravidlo číslo jedna?"

„Fetky nezamestnávaš."

„Fetky nezamestnávam," zopakuje spokojne, otočí sa ku mne chrbtom a zapne rádio. Kuchyňu zaplní nostalgické osemdesiatkové *Happy New Year* od ABBY, Dario sa vráti k svojej práci a viac si ma nevšíma. Otvorí veľký šuflík, v ktorom leží ledabolo pohodená pištoľ a krabica plná fetu. Vie, že predo mnou si dávať pozor nemusí. V kuchyni som mu na čierno pomáhala už od devätnástich, no jeho zbrane som sa nikdy nedotkla.

Bola to prvá robota v živote, za ktorú som dostala prachy.

Sáčok s kanárikovožltým práškom položí do stredu upečenej havajskej pizze a zakryje ho plastovým stolíkom – tým, ktorý zabezpečuje, že vrchná časť krabice sa nenalepí na jedlo. Chvíľu ho so záujmom sledujem, no potom si spomeniem na svoj záväzok, *čisté ruky*, zdvihnem termotašku a cez vyhegané lietačky vyjdem von z kuchyne.

Lenže ten žltý prášok mi vŕta v hlave aj po tom, ako si sadnem do Hrkálky. Podľa sfarbenia a Dariovho nadšenia predpokladám, že nejde o pervitín – ten by mal byť biely. Žlté piko je hnus. Vzniká, keď ho variči dobre nevyčistia a zostane v ňom kyselina chlorovodíková – žieravina, ktorá leptá tkanivá. S tým by u fajnových bratislavských nosov nepochodil, za tie roky si ich už vychoval na lepšie. Musí to byť niečo iné. Ale čo?

Musím to nechať tak, dnes v noci mám iné starosti. Pokrútim hlavou, akoby som z nej tú myšlienku mohla vytriasť, zopakujem si svoju mantru – *čisté ruky* – a naštartujem auto. Do držiaka na ventilácii nasúkam mobil a skontrolujem Facebook, len aby som sa presvedčila o tom, že áno, Tori je naozaj offline už desať hodín.

„prosim prosim ozvi sa mi ze si v poriadku laska," napíšem ďalšiu z nekonečného radu neprečítaných správ. „vsetci ta hladaju." Potom volám – prvý, druhý, tretíkrát. Lenže jej mobil nezazvoní ani raz. Frustrovane tresnem do volantu. Ťažko sa mi dýcha, strach ma ovíja

a dusí ako had. Pýtala som sa všetkých našich známych, no nikto mi nevedel povedať, kde je.

Napokon skúsim aj to posledné, čo mi zostalo – číslo vyžobrané od jedného z fízlov, ktorí boli dnes ráno u nás doma. Telefón vyzváňa nekonečne dlho, policajt ho zdvihne až na piate zazvonenie.

„Dobrý, chcem sa spýtať na... hm, nezvestnú. Či ste niečo nezistili. Volá sa Viktória..."

„Slečna, zase vy?" preruší ma unavený, mrzutý hlas na druhej strane linky. To jeho *slečna* by som mu najradšej otrepala o hlavu.

„Skalická. Valéria." Tesne. Takmer som sa predstavila ako Číslo šesť.

„Hej-hej, viem," vzdychne a vzápätí ma odpálkuje s tým, že áno, Tori je ešte stále nezvestná. Keby sa niečo zmenilo, dajú mi vedieť, rozumej – nemám ho s tým otravovať. „O vyšetrovaní vám nič viac povedať nemôžem." Z jeho tónu je zjavné, že to, či mi ďalšie informácie dať smie alebo nie, je úplne jedno. Nič nové totiž nevie.

Na konci hovoru mi začne otcovsky prízvukovať: „Slečna, nebojte sa. Každý rok máme niekoľko tisíc nezvestných a každý rok 95 % z nich vypátrame. Vaša spolubývajúca sa určite vráti. Šťastný nový rok."

Skôr než stihnem niečo namietnuť, zloží telefón. *Nebojte sa.* Debil. Kde je tých päť percent?

Rovnako arogantne sa správal aj dnes ráno. Prišiel ešte s jedným mladým, úplné ucho, celý čas ani nepí-

pol. Obaja sa tvárili, akoby sa nič nedialo. Samé *to bude v poriadku*, *slečna*, *vyspite sa*, *slečna*, *dajte si poldeci a Lexaurin*, *slečna*. *Spolubývajúca sa určite vráti*. „*Priateľka*," opakovala som. A oni prikyvovali a zapisovali: *veľmi* dobrá kamarátka. Nedoplo im to ani vtedy, keď vošli do spálne. „Toto je vaša izba? Sama na manželskej posteli? A kamoška spí na gauči? To je veľmi zlé na chrbticu."

Hrkálka stojí na mieste, nespokojne vrní a zahryzáva sa do poslednej tretiny nádrže. Už dávno som mala vyraziť, lenže slová „päť percent" mi lozia hore-dolu mozgovými závitmi ako červíky. Kde sú všetci tí ľudia?

Nohu držím na spojke, ale nedokážem ju stlačiť. Som priklincovaná k sedadlu, bezpečnostný pás váži sto kíl a volant zvieram tak silno, až mi belejú hánky. Mám pocit, že kabína auta sa okolo mňa zmenšuje, za pár sekúnd ma celkom rozpučí a ja sa rozprsknem do vzduchu, puf, červený obláčik. Nemôžem dýchať.

Vtom sa z môjho mobilu ozve Aidin hlboký, pokojný hlas. „Číslo šesť? Prečo stojíš na mieste? Meškáme trištvrte hodinu."

Snažím sa zo seba niečo vysúkať, no nejde to. Lapám po vzduchu.

„Číslo šesť?"

„Nemôžem dýchať," vytisnem napokon cez zovreté hrdlo. Na ulicu dopadne pásik svetla z bytu nad Ursou – Aida zrejme odhrnula záves a teraz ma sleduje cez okno.

„Čo sa deje?“

„Neviem. Bojím sa.“

Aida sa nadýchne ako pred dôležitým zápasom a pokojne mi povie: „Sústreď sa na môj hlas a rob to, čo ti poviem, dobre?“

„Dobre.“

„Povedz mi päť vecí, ktoré vidíš.“

„Vidím bytovku,“ horko-ťažko ťahám slová zo stiahnutého krku. „V okne svieti vianočný stromček.“

„Ďalej?“

„Vidím pouličnú lampu. Nefunguje. Vidím roztrhaný sáčok na kríku. Psie hovno. A električku na Vajnorskej.“

„Super. Teraz sa dotkni štyroch rôznych vecí.“

Ohmatám starý ošúchaný volant, klzkú termotašku a drobné očká retiazky na mojom krku. Potom zopnem ruky. Moje dlane sú celé studené a vlhké od potu.

„Hotovo?“

„Hotovo.“

„Teraz tri veci, ktoré počuješ.“

Otvorím okno. Námraza bolestivo zaprská, spadne a roztriešti sa na milión kúskov. Kdesi pri Poluse zatrilkuje električka a vzápätí vybuchne niekoľko petárd. Možno ich ešte stále hádže ten chalan v bunde s logom Supermana.

„Mám.“

„Dve veci, ktoré cítiš.“

„Akože...?“

„Akože nosom.“

Zhlboka sa nadýchnem. Ako prvú zacítim šunku

a chrumkavé pizzové cesto. Nasleduje vôňa lotosu a bieleho čaju, ktorú mi do auta kúpila Tori. Stála dvadsať eur, čo je asi tak o štyri cenové triedy vyššie ako celá Hrkálka. Stromček z pumpy mi zabavila. Vraj mi ho vráti len vtedy, ak sa zo mňa niekedy stane starý spotený kamionista. Namiesto neho mi na mriežku ventilácie pripevnila luxusnú parfumovanú tehličku s vygravírovaným nápisom *Life is a Journey*. To teda, Tori, to teda.

„Máš?"

„Hej."

„A jednu vec, ktorú môžeš ochutnať."

„Ochutnať?" Zmätene sa obzerám po aute.

„Len nezožer to quattro stagioni, prosím ťa."

Z priehradky pri riadiacej páke vyhrabem žuvačky a tri z nich si hodím na jazyk. Začnem do nich hrýzť, ostrá chuť mentolu mi zaplaví celé ústa a vystúpa až do nosa. Na pár sekúnd mám pocit, akoby som si do hlavy vrazila cencúľ.

„Ako ti je?"

„Lepšie," priznám s nevôľou a ďalej energicky žviacham veľkú žuvačkovú guču. „Kde si sa to naučila?"

„Na terapii," povie a na chvíľu sa odmlčí. Asi čaká, že sa budem zaujímať o to, čo ju trápi, lenže ja som ticho. „Chceš mi povedať, čo sa deje, alebo ťa mám nechať na pokoji?" opýta sa napokon ona mňa a nešikovne pri tom skrýva svoje sklamanie.

„Nechať na pokoji," odpoviem takmer ešte skôr, než dokončí vetu. „Prosím."

„Tak zdvihni riť a choď konečne zaviesť tú pizzu."

Vzápätí sa ozve krátke plastové *prásk* a Aida si vypne mikrofón. Pravdepodobne sa pustila do svojej druhej tom yumky.

Zaradím rýchlosť a Hrkálka zapradie ako starý kocúr. Jedným očkom skontrolujem navigáciu. Cieľ je, našťastie, len tri minúty odo mňa. Neónovú medvedicu nechám za chrbtom, pokračujem ďalej po Riazanskej a míňam rady zatuchnutých panelákov. Niektoré okná sú zhasnuté, v iných svietia lacné vianočné reťaze – jediná farba na inak sivej ulici. Po chvíli mi do nosa udrie sladká vôňa kakaa z čokoládovne Figaro a ja podľa nej viem, že je čas odbočiť doprava na Račiansku.

Keď na mňa spoza posprejovaného plechového plota zazrie opustené silo Palma, podradím a začnem spomaľovať. Zapnem výstražné svetlá a auto na drzovku zapichnem rovno pred vchod starej chemickej školy. Budova dlhé roky chátrala, ale teraz ju okupujú desiatky ateliérov a kreatívnych štúdií. Chladné šedobiele priečelie svetielkuje v decembrovej tme ako duch všetkých tých slovenských škôl postavených ako cez kopirák.

Vystúpim a v šere pod skromným nápisom „Nová Cvernovka" zazriem rozžeravenú oranžovú bodku, okolo ktorej sa lenivo dvíhajú obláčiky dymu a vlhkého dychu.

„Čau, Val. Zablúdila si?" ozve sa mužský hlas a potiahne si z cigarety. Spomedzi skazených žltých zubov vysaje hustú hlienovitú slinu a vypľuje ju rovno na